

Kolonel Hanmetz sprak zonder de minste zweem van ontroering. Het gesprek had even goed over het meest gewone onderwerp kunnen lopen.

Steinway deinsde terug.

„Meent U dat?”

„Zeer zeker. En ik kan u niet veel tijd laten om na te denken. Na acht en veertig uur wacht ik uw besluit.”

Steinway deed een stap voorwaarts.

„Gij zoudt het wagen mij te doen dooden?”

„Zonder de minste gewetenswroeging. Wij spelen beiden hoog spel, gij en ik, professor. Ik kan u tweehonderdvijftig duizend pond aanbieden of . . .” hij haalde de schouders op, . . . „een rustigen dood. Denk er wel om, niemand weet waar gij zijt. Gij zijt verdwenen, dat is alles. Gij zijt niet de eerste man die in Londen spoorloos verdwenen is en gij zult ook de laatste niet zijn. Ik onderstel, er zijn er wel een dozijn zoek, sedert het oogenblik dat men u op het Barnesveld overviel.”

„Maar, iemand kan ons gezien hebben. We kunnen gevolgd zijn tot aan Southampton.”

„Als zoo iets gebeurd is, dan zal kapitein Von Arnheim gefusileerd worden, omdat hij zulk een groote domheid begaan heeft. U ziet, professor, op hulp behoeft u niet te rekenen. Gij zijt verdwenen. Het ligt nu in uw keus, wat met u gebeuren zal: een fortuin of . . .” Hij liep langzaam naar de deur; daar wachtte hij een oogenblik. „Ik verzoek u het erustig in overweging te nemen. In uw geval, zou ik geen oogenblik aarzelen. Twee honderd vijftig duizend pond is een groote som — men kan er van leven als een prins!”

„En als ik u de formules geef, belooft u me dan, dat het mij zal worden uitbetaald?”

Voor de eerste maal gedurende het onderhoud veroorloofde de kolonel zich zijn gelaat tot een lach te plooiën. „Nee, professor,” zei hij, „ik eisch dat u volgens uw formules de ontplofbare stof maakt, dan zullen we, u en ik, de proef er mee nemen, en daarna ontvangt u het geld.”

Hij sloot de deur weer achter zich en Steinway hoorde er de grendels voorschrijven.

Gedurende de nu volgende twaalf uren trachtte hij met zich zelf tot een besluit te komen. In zijn eene hand lag de dood, in zijn andere schande en de wetenschap gedurende zijn verdere leven, dat hij zou zien hoe Duitschland zich wist op te werken tot een onaantastbare eerste wereldmacht ten koste van zijn eigen vaderland. Voor Engeland betekende dit slechts: algeheele ondergang. De betrekkingen tusschen de beide landen waren reeds tot het uiterste gespannen. In deze uren begon hij bijna de genialiteit van zijn eigen brein te vervloeken. Op genade behoefde hij niet te hopen. Hij was menschenkenner genoeg om bluf, hoe goed gemaskerd, duidelijk te kunnen onderscheiden van bitteren ernst.

Gedurende deze uren van overpeinzing werd hij af en toe opgeschrikt door zwaar kanongebulder. Er werd juist in de Mannstadt-vesting een nieuw kanon beproefd, de uitvinding van een Duitsch ingenieur. Steinway beefde bij de gedachte aan de uitwerking die dat wapen zou hebben, geladen met zijn nieuw kruit.

Uren lang liep hij het kleine vertrek op en neer, zijn hersens peinigende om een middel te vinden om uit dit verschrikkelijke dilemma te geraken. Het leven is zoo zoet,

en hij had nog zooveel werk te doen; doch hij wilde zijn vrijheid niet koopen ten koste van zijn eer en zijn vaderland.

Na vier en twintig uur trad kolonel Hanmetz zijn cel weer binnen. „Wel,” vroeg hij, „hebt ge reeds een besluit genomen?”

„De acht en veertig uur zijn nog niet om,” antwoordde Steinway.

„De helft ervan is om,” hernam de kolonel.

„Als ik het voorstel aanneem, hoe zal ik dan de zekerheid hebben, dat het geld mij wordt uitbetaald? Als je mij wilt dooden als ik zwijg, kun je me even gemakkelijk dooden als ik mijn geheim heb meegedeeld.”

„Gij hebt mijn eerewoord als Duitsch officier,” antwoordde de kolonel, „is dat voldoende?”

„Volkomen,” antwoordde Steinway. „Na het verlopen van den gestelden termijn zult u mijn antwoord hebben.”

De kolonel boog.

Na eenige uren had Steinway zijn besluit genomen. In de vesting waar hij gevangen zat, op geen honderd meter afstand stond Duitschlands nieuwste kanon. In diezelfde vesting was in zijn brein ook het middel om dit kanon onoverwinnelijk te maken. In zijn overspannen geestes-toestand zag hij visioenen van Deutsche overwinningen te water en te land. Duitschland meester van de wereld, dictator op aarde! Dat was ook de droom van kolonel Hanmetz!

Toen hij eenmaal tot een besluit gekomen was, viel hij op zijn legerstede neer en sliep in als iemand die vermoeid is. Gedurende drie nachten had hij geen oog geloken en nu kwam de slaap tot hem als een vertroosting.

Hij ontwaakte door een tik op den schouder. Kolonel Hanmetz stond aan zijn bed.

„De acht en veertig uren zijn voorbij,” zeide hij.

„En mijn besluit is genomen!” riep Steinway geestdriftig uit.

„En dit is . . .?”

„Ik wil mijn geheim verkoopen. In den namiddag zal ik u een demonstratie geven van de ontzettende kracht van mijn uitgevonden ontploffingsmiddel. Eerst moet ik echter de noodige grondstoffen hebben.”

Indien kolonel Hanmetz verlichting gevoelde of rechtmatigen trots door het bereikte succes, dan liet hij hiervan niets merken.

„U zult alle benodigdheden hebben, die u verlangt,” zei hij eenvoudig.

„Ik zal u hiervan een lijst geven.” Steinway nam vulpen en papier uit zijn zak en schreef verscheidene namen van chemicaliën op. Van deze geheele lijst had hij er slechts vier nodig. De rest diende slechts om anderen te verhinderen zijn middel na te maken.

„Nu ik heb voldaan aan uw verzoek,” zei Steinway, terwijl hij den kolonel zijn lijst overhandigde, „zou ik gaarne willen, dat u ook een verzoek van mij inwilligde.”

„Als ik het kan toestaan, is het toegestaan.”

„Ik zou graag het nieuwe kanon eens willen zien, ik heb er in Engeland reeds iets van gehoord.”

„Uw proefneming zal plaats hebben in het ijzeren laboratorium. Daar staat ook het eenige volkomen gemonteerde kanon.”

„Ik dank u,” zei Steinway.

Het ijzeren laboratorium was in wekelijksheid een ruime ijzeren loods. De wanden waren bijna geheel van glas en het dak één reusachtige glazen lantaarn.

Aan het eind van deze loods stond het nieuwe kanon, het affuit nog verschroeid door de kort te voren gehouden schietoefeningen. Steinway wijdde eenigen tijd aan de bezichtiging en deed vele vragen over het mechanisme.

Eindelijk wendde hij zich af, liep naar een groote toonbank en overhandigde onderwijl aan kolonel Hanmetz een papier, waarop de wijze van vervaardiging geschreven was van zijn nieuwe uitvinding.

Een kleine kring van ongeveer twintig menschen stond rondom hem als hij met zijn demonstratie begon. Het waren de hoogste autoriteiten van het arsenaal en allen beschouwden hem met bliken vol begeerige belangstelling als menschen die zich over een succes verheugden. Op het gelaat van enkelen was een nieuwsgierigheid gemengd met vrees te lezen, toen Steinway kalm de verschillende chemische stoffen in hun juiste proporties vermengde. In zijn onmiddellijke nabijheid stond kolonel Hanmetz, met een glimlach van voldoening op het gelaat. Hij wist dat deze gebeurtenis voor hem het persoonlijk succes betekende van door hem met zorg uitgewerkte plannen. Hij voelde zelfs een zekere bewondering voor de zelfbewuste, onbevreesde wijze waarop de Engelschman de gevaarlijke grondstoffen behandelde.

Eensklaps keek Steinway op, een grooten stamper in de hand. Voor hem op de toonbank lag een hoop grijsachtig, oogenschijnlijk onschuldig poeder.

„Dit, mijne heeren, is nu het nieuwe kruit,” zeide hij.

Hij wachtte een oogenblik, terwijl de officieren om hem heen drongen. Aller oogen waren op het nieuwe ontploffingsmiddel gericht.

„Hier is genoeg,” vervolgde Steinway, „om de geheele vesting op te blazen, zoodat geen steen op den anderen blijft. In een enkele seconde is hier slechts een ruïne over. De geringste klap of stoot is voldoende om het kruit te doen ontploffen.”

Iets in zijn toon deed de omstanders instinctmatig opzien, alsof zij raadden, wat volgen zou.

Kolonel Hanmetz begreep eensklaps alles en wierp zich op den professor. Te laat! Steinway had den arm met den stamper opgeheven! Het volgende oogenblik daalde het met kracht neer op het poeder. Een verblindende lichtstraal, een vreeselijke oorverdoovende ontploffing volgde, daarna stilte — een stilte waarin de kreten waren verstikt van allen, die op dit oogenblik de eeuwigheid waren ingegaan.

De schok werd mijlen in den omtrek gehoord en den volgenden dag was de ramp in heel Europa bekend. Het groote arsenaal te Mannstadt was in de lucht gevlogen. Het was één ruïne. De schok had ook aan de stad een kwart mijl in den omtrek groote schade berekend.

Doch de berichten omtrent deze ramp konden niets vertellen van de beide geheimen bedolven onder de ruïne; — twee geheimen die een mogendheid zouden hebben gemaakt tot meesters van de wereld. Evenmin vermeldten ze den naam van den man, die liever zijn leven gegeven had, dan te willen bewerken, dat een vreemd land, ten koste van zijn vaderland, de grootste wereldmacht werd.

De Engelsche jongelui, de pootige jongens, die in de jaarlijkse, befaamde roeiwedstrijden bij Henley, op de Theems, den roem van de Britsche roeisport hoog houden, zullen hebben op te passen voor vrouwelijke concurrentie. De hier afgebeelde schoonheden, damesleerlingen van Wellesley College,

hebben op de Charlos rivier over langen afstand geroeid en den tijd waarin zij dien aflegden, gerekend tegen dien van 1912, met 7 minuten bekort. Het zal ten slotte den mannelijke roeiers niet veel moeite kosten om het hoofd te buigen voor zooveel kracht en uithoudingsvermogen, bij zooveel gratie.

EEN „JONGE ACHT”.

Deze vrouwelijke beoefenaren van de roeisport zijn record-breeksters.